

§ 1.

De Medlemmer af Folkekirken, der have løst Sognebaandet ifølge Lov af 4de April 1855, skulle have Ret til at lade de i deres Hunsstand forefaldende Daabshandlinger, hvortil Mødrenes Indledning kan knyttes, Brudevielser og Begravelser udføre i deres Sognekirke og paa deres Sognekirkegaard ved den Præst, til hvem de have sluttet sig. I saadanne Tilfælde fungerer derved bemeldte Sognekirkes Kirkebetjente og oppebære da tillige den derved faldende Indtægt.

§ 2.

Til visse Handlingers Foretagelse bør efter Forhandling derom med Sognepræsten vælges en Tid, paa hvilken Kirken ellers ikke er i Brug, og Kirkebetjentene ikke nødes til imod Skoleanordningernes Bydende at forsumme Skolen.

§ 3.

De hyderligere Regler, der ere fornødne for Afbenyttelsen af den ovennævnte Ret, blive at fastsætte af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet og ved et almindelig Circulaire at bekræftiggjøre.

Undertegnede Carlsen, C. Hansen og Strøm kunne ikke være enige hverken i den ovenfor givne Udvikling eller i det Resultat, hvortil Udvalgets øvrige Medlemmer igjennem den ere blevne førte. Ibet vi henholde os til den omfattende Drøftelse, som blev Sagen til Deel under dens 1ste Behandling i Landsthinget, afgive vi følgende Betænkning.

At Geistlighedens Stemme ikke er hørt om det foreliggende Lovforslag, kan efter vor Mening ikke medføre nogen Forpligtelse for Rigsdagen til at unddrage sig dets Behandling og Vedtagelse. Thi deels angaaer Forslaget væsentlig kun det Spørgsmaal, hvorledes de af Folkekirkes Medlemmer, der have løst Sognebaandet, kunne komme til at benytte deres formeentlige Ret til deres Sognekirke; deels staaer det ikke i Rigsdagens Magt at fremkalde nogen Udtalelse fra Geistlighedens

Side. Dette kan alene ske ved en Tilskyndelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og ligesom de foregaaende Cultusministre ikke have ladet nogen Opfordring udgaae i denne Henseende, sjsøndt der ved Rigsdagens Forhandlinger for 5 Aar siden angaaende Loven om Sognebaandets Løsning synes at være givet tilstrækkelig Anledning dertil, saaledes foreligger der heller ikke fra den nuværende Cultusminister noget bestemt Tilfagn desangaaende.

Forsaavidt der under de forskellige Forhandlinger om Lovudkastet er blevet givet Anledning om en mulig Ordning af Sagen ad administrativt Veie, da kunne vi heller ikke derved finde os tilfredsstillede. Saavidt vi skjønne, er Sagen af den Bestaaffenhed, at den simplere og naturligere ordnes ved Lov end igjennem Administrationen, ibet den angaaer et Retskrav, der formeentlig med Grund gjøres af en Deel af Statens Borgere. Ordningen ad den administrative Veie har desuden den Mislighed, at den, under de værlende Ministerier, ikke afgiver den Betryggelse, som kan findes ad Lovgivningsveien, og der foreligger heller ikke her enten et bestemt Løfte eller en bestemt Tilskyndegivelse af, i hvilken Retning og i hvilket Omfang en saadan Udtalelse fra Ministeriets Side skulde finde Sted. Skulde den, ibetmindste i visse Retninger, kun gaae ud paa en Opfordring til Præstestanden om ved broderlig Velwillie og Samvirken at forebygge Striden, da frygte vi — hvor villigt vi end erkjende den gode og rigtige Tanke deri, — at den paa mange Steder vilde forfeile sin Virkning.

Den Ret, som i Lovudkastets 3 første Paragrapher hjemles de Medlemmer af Folkekirken, som ifølge Lov af 4de April 1855 have løst Sognebaandet, til — under Sagttagelse af de Regler, som Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet maatte bestemme — at lade kirkelige Handlinger udføre i den Sognekirke af deres valgte Præst, maae vi ansee som staaende i god Overensstemmelse baade med Grundtanken i Loven om Sognebaandets Løsning og med det Forhold, hvori de omhandlede Menighedsmedlemmer vedblive at staae til Sognekirken igjennem Delsler til dens Ved-